



ARG. 4.

MINNEAPOLIS, MINN., DEN 15 FEBRUARI 1918.

NO. 4.

ORGANISERA FÖR EKONOMISK MAK!

Början till slutet

Några slutledningar.

För de tänkande arbetarna, — och för alla individer inom vårt samhälle som kan läsa tidens tecken, — framträder i dag fenomen och symptom på det ekonomiska och därmed på det politiska området, som har ett annat värde för oss.

Likaväl, som vi alltid framhållit, att den bästa agitatorn för revolutionär organisation och kamp är de ekonomiska missförhållanden i dag — så framhålla vi också, — i historisk belysning, — att ingenting kan undergräva kapitalistsamhället fortare än dess egen princip om privat ägande ledande av den produktion som är socialt nödvändig.

Det är två fenomen som särskilt ha väckt uppmärksamhet på sista tiden: Statens övertagande av järnvägarna och kolbristen med åtföljande uppställning, — lockout — inom stora delar av industrien. Jag tror att några frågor till arbetarklassens medlemmar i dag är på sin plats.

Varför tvingades staten att övertaga järnvägarna?

Tror någon att detta var ett frivilligt överlåtande från ägarnas sida?

Bevisar det inte snarare, att vid ett kritiskt tillfälle, då gemensamt arbete och dito organisation var absolut nödvändig, det privata ägandet stod i vägen för en tillfredsställande lösning. Och har det visat sig att lösningen i dag, har medfört önskat resultat?

Och om ej, varför ej?

Tyder ej allt som berör denna fråga på, att endast en enhetlig organisation, inom transportindustrien, av dess aktiva arbetare för det helas bästa och utan profit, skulle lösa frågan i sin hela vidd?

Om så är förhållandet, varför döma I. W. W. såsom organisation, när vårt program är, intet annat än just denna enhetliga organisationsprincip?

Den tjugonde januari är en vändpunkt i den amerikanska kapitalismens historia! Vad som kommer att följa av den bankruttförklaring som då offentlig avgavs vet vi, — och resten av landets folk skall kanske snart få besanna det.

Vi visste också att så skulle ske ty vi hade studerat historien om orsak och verkan, som jag här ovan påpekade. I brist på kol, stängdes den nästan alla betydande industrier öster om Mississippi-floden och mellan sju och tio millioner arbetare stängdes ute för fem dagar, — för att sedermera fortsätta "fri måndag" varje vecka intill april månad. Och detta vid en tidpunkt, då varje man skulle uppbjuda sin bästa förmåga för att det gemensamma målet skulle vinnas.

Men några frågor igen!

Tror någon att man godvilligt stängde alla dessa fabriker? Naturligtvis inte!

Var det kolbrist?

Återigen nej!

Hade arbetarna gått på sträjk och stoppat koltillgången?

Nej, i stället hadt en hel del kol sparats genom t. ex. sträjkerna inom kopparindustriens smältverk.

Har dessa lockouter förbättrat tillståndet i dag?

Ha de som äro ansvariga därför kastats i fängelse och åtalats för "konspiration mot staten"?

Vad hade följden blivit, om arbetarna, genom sträjk, hade stannat industriens hjul på detta omfattande sätt?

Vad är orsaken till detta tillstånd? Finnes det någon annan orsak än absolut oförmåga att göra en privatägd industri till en väl fungerande gemensamt nödvändig industri?

Skulle icke en organisation som omfattar alla producerande arbetare lättast lösa frågan? Säkert!

En sådan organisation är I. W. W. Men hundratals, ja tusentals av dess medlemmar försämrade i dag i landets fängelser, därför att I. W. W. förutsagt att en dylik brutt skulle inträffa. Vi visste det!

Vi veta också orsaken. Och den är:

Det är arbetarklassens historiska mission att organisera sig på ett sådant sätt, att de inte endast kunna förbättra sin ställning i dag, men också kunna ingripa och leda produktionen sedan privatkapitalismen vuxit sig själv över huvudet!

Detta är ju enkelt, — men för dessa begrepp står I. W. W. i dag åtalad.

Kunna vi påskynda detta i någon mån? Nej sannerlige nej, historien går i en bestämd riktning, — kapitalismen har dömt sig själv, — vår uppgift är att bygga upp och skydda vad de med historisk nödvändighet ej kunde uppehålla.

Klasskamrater! Tänk på frågorna i ovanstående rader, — besvara dem för er själva, och handla i överensstämmelse med slutsatserna ni drager. Ännu en fråga, sedan:

Är ej den revolutionära industriella organisationen den enda lösningen för mänsklighetens lycka?

Det finnes bara ett svar, — manligt, — klassmetvetet, — och historiskt riktigt:

Bliv medlem av I. W. W.!

Det är ej en dag för tidigt!

Det är också den enda verkliga hjälpen för oss, som anklagats för att ha talat sannning och byggt våra principer på historisk följdriktighet!

Vi skola sedan, — väl organiserade, — väl beredda, — taga vid där kapitalismen brast. Att störa den? Det gör den själv!

Detta, — kamrater, — är endast början till slutet på ett "av mänsklighetens mörkaste men nödvändigaste tidsperioder!"

Bastiljen, Chicago, Ill., i februari 1918.

Fra Diavolo.

Frontförändring och politik

Av W. E.—hl.

Det socialistiska partiet har påbörjat en kampanj, som går under slogan: "On to Washington." Detta måtto innebär, att medlemmarna, och andra intresserade, skola anstränga sina yttersta krafter för att under den kommande höstens val invälja socialister i landets regering och parlament.

I ett välskrivet cirkulär söka de motivera sin kampanj och sin begäran att arbetarna skola insamlas den oerhörda summan av en miljon dollars, vilken anses nödvändig för åstadkommandet av ett lyckligt resultat.

Den skeptiske läsaren kan ej annat än betvivla nyttan och värdet av denna kampanj, och den kritiske kan ej annat än kritisera hela affären.

Är det möjligt att de socialistiska medlemmarna, i kännedom om den ryska revolutionen och det stora världskriget, ännu icke kommit överens med sig själva om den politiska aktionens obetydliga inflytande på nationernas göranden och låtanden?

Jag vill ej bestraffa dem och jag vill ej kalla dem klassförrädare, ty utan tvivel mena de väl, göra allt i avsikt att lätta bördorna på arbetarnas skuldror både nu och efter kriget; men min avsikt är, att i denna artikel söka röja vissa brister i deras rörelse och vissa egendomligheter i deras ståndpunkt visa vi kriget.

Vi kunna i bevisföring nämna "Appeal to Reason," en tidning, ehuru icke kontrollerad av partiet, likväl kontrolleras av de socialistiska principerna, som alltid understöts av socialister. När den mycket omtalade kongressen i St. Louis antog den s. k. majoritets-resolutionen emot kriget, i vilken form det sedan var, anslöt sig till denna resolution och glömde intet ögonblick att försvara densamma.

Vi kände oss glada över att äga detta mäktiga språkrör i den antimilitaristiska agitationen och med detta styrkan av så gott som hela socialistiska partiet.

Så småningom bleknade dock deras röda färg och gradvis avtog deras försvarsnihilism, tills den fullständiga vändningen skedde i o. m. presidentens offentliggörande av de 14 fredsvillkoren.

De började nästan bedja nationen om förlåtelse för att de inte förr kunnat inse de stora målen, vilka förestavade F. s. deltagande i kriget. Då de förut vägrade ge en man och en cent åt kriget, började de nu att tala om vår skyldighet att med alla medel hjälpa "vårt" land.

Dessa fjorton villkor, tjänande som svängbrygga för A. R. och för större delen av soc. partiet, äro i o. f. sig mycket mera ofullständiga än de bolshevikiska. De äro fyllda med partiskhet och äro icke alls så rättvisa i delandet av de fientligas rättigheter efter kriget.

Det heter bl. a. att Tyskland

måste returnera Belgien och gottgöra brotten mot Frankrike år 1871, då Elsas Lothringen erövrades av tyskarna.

Hur kan något sådant fordras? För övrigt, äger icke Tyskland rätt att behålla sina erövrade provinser, vad rätt äger då England till Indien, Syd Afrika och alla andra kolonier som de med våld och svek ha tagit?

Elsas Lothringen tillhörde Tyskland ursprungligen, det har tillhört Österrike, och sedan togs det med våld av Frankrike, men återtog av Tyskland 1871. Vem äger rätten till provinserna? Äro Frankrikes hämnbegär berättigade? Såväl den engelska premiärministern som president Wilson kräva av Tyskland att godvilligt ge ifrån sig två av de rikaste provinserna i Europa.

England går så långt att till och med fordra skadeersättning för allasiv som förolyckats på haven sedan kriget utbröt. De tyska kolonierna, vilka togos ifrån dem skola, enligt deras mening, behandlas på en international kongress och där beslutas om vilka i framtiden skola erhålla dem.

Tysklands viktigaste villkor handlar om världshavens internationalisering; England har genom Loyd George uttalat, att efter kriget, liksom före det, skall "Britannia rule the waves." Och det är i huvudsak denna punkt som förlänger den blodiga trafiken i människoliv.

Klart och tydligt talar det ryska folket: Inga annexeringar, ingen skadeersättning av enskilda nationer, utan skall för detta ändamål upprättas en internationell fond av alla krigförande makter; Tyskland att återfå sina kolonier och folket av Elsas Lothringen självt få avgöra till vilket land de vill höra.

Att presentera dylika krav, som de allierade, framför en segerrik här är vansinnigt och alla underhandlingsförsök måste stranda på det orimliga.

Detta har icke de amerikanska socialisterna insett. De ha svurit sin tro till de allierades sak, utan aning om att kriget därmed kommer att förlängas i årtal och miljoner människor dödas utan ringaste resultat.

Socialisterna i Amerika borde ha tagit de ryska revolutionisternas ståndpunkt, borde ha blickat in i deras strävanden och förstått dem. Men långt ifrån att göra detta ta de parti emot dem, icke i teoretiskt hänseende, men i praktiskt.

Ryssarna har med sin revolution, liksom fransmännen med sina, tydligt ådagalagt politikens oförmåga då det gäller att reformera i stor stil. Kerensky lyckades avleda det första utbrottet till ett karaktäristiskt politiskt framsteg, men det revolutionära folket var icke nöjt med det, utan gav form åt en ekonomisk frihet.

(Forts. å sid. 2 och 3)

Arbetarklassen och självhjälpsföreningarna

Av Carl Ahlteen,

Cook County Jail, Chicago, Ill.

Allt för lite ha de organiserade arbetarna i allmänhet betraktat denna fråga, och sökt utröna nyttan av dessa rörelser sett från arbetarhåll.

Beklagligt nog ha de äldre arbetarrörelserna — A. F. of L., i stället för att motarbeta denna rörelse och idén i sin helhet, framfört den, ja själva adopterat den.

Detta har i sin tur vänt arbetarnas syn från rörelsens viktigaste funktion och till dess mindre viktiga, vilket förvandlat den till en ruinerande sak för klassen i sin helhet.

Nu komma de fristående sjuk-kassorna och självhjälpsföreningarna ej under denna ram, och kanske någon därför tror att de äro mindre skadliga.

Tvärtom.

När man studerar arbetarklassens ställning under nuvarande förhållanden, d. v. s. inom industrien och så tar en blick på, dels idén med, och resultaten av dessa rörelser verksamhet och uppgift, och ser hur arbetarna, utan kanske i flesta fall tanke på ruinerna av deras medlemsskap på dem själva och klassen i sin helhet, strömma in i dem, så känner man sig frestad att ropa med fulla lungor, Halt.

Idéen med dem är mycket gammal, ja historien visar att den är över 2,700 år och var avsedd att skydda medlemmar av särskild yrkesgrupp, av vilken den var organiserad, samt tjäna som tillflyktsort för, av härsarklassen förtryckta slavar. De hade egna tempel, egna ceremonimästare och ceremonier som skulle tjäna som respekt för rörelsen, dels av medlemmarna och dels av de vidskedliga härskarna.

Samma gamla ceremonier bibehållas ännu och samma hedniska respekt ha 1918 människor för de samma ceremonierna, att de anse det som en syndares synd att yppa ett ord om dem.

Utvecklingen har försiggått på alla andra områden, men på detta område ha arbetarna stannat och stå fortfarande. Nya sällskap bildas och adoptera samma principer, ceremonier m. m., som de gamla, och besynnerligt nog konkurrera med varandra.

Jag påstod att arbetarna i detta fall ha låtit utvecklingen gå dem förbi. Det är sant, men kapitalisterna och deras agenter ha funnit ut att just med tillhjälp av dessa institutioner kunna de mer och mer trygga sin ställning, och hålla arbetarna där de nu äro. Ja små enskilda kapitalister ha dessa rörelser som sin enda och bäst vinstgivande "mjölkko." För dem är det logiskt att hålla sitt medlemsskap och agitera för tillslutning, ty det menas mera profit. Men hur är det för arbetarna?

Först låt oss se på dess moraliska ruinerande inflytande på dem, sedan det ekonomiska. Ej det ekonomiska sist därför att det är av ringare betydelse, utan där

för att vi från detta kunna skrida in på och visa vem som är arbetarklassens enda självhjälpsförening, tusenfällt mera värdefull och absolut tryggande.

Arbetarna såsom enskilda individer ha sedan slaveriets första dagar helt och fullt adopterat den utsugande klassens, åt dem givna moral. Olika institutioner utom staten ha bidragit därtill. Främst av dem kyrkan och så i andra hand dessa broderskapsföreningar.

Kapitalistklassen har en längre tid insett nyttan av de samma rörelserna, för att häjda klasskampen, och i sanning de ha lyckats utmärkt. Vad de till Amerika invandrande svenskarna beträffar äro förhållandena på sina håll särskilt beklagliga.

Det finnes en förklaring, den nämligen: att sällskapet i desamma på grund av bristande språkkunskap drar denne tid, och tar denne med sig så att de i många, ja i flesta fall bliva döva och blinda för faran, och för den skull böra vi nyktert och sansat studera dess nytta i stället för att upp- väcka ett hat, ty det medför ingen åsyftad nytta. Låt oss se på arbetaren, brodern där han hela dagen, ja veckor, månader och år arbetar för brodern, kapitalisten, och brodern, kapitalisten kommer med avlöningskuvertet på lördagskvällen och klappar brodern, arbetaren på ryggen och säger: här broder är din avlöning! Jag var tvingad på grund av dåliga tider att sänka avlöningen lite, men du vet broder att trots de hårda tiderna kommer jag att låta dig stanna, jag hade ej gjort det med en annan, och fortsätter du och din familj kommer väl upp i kväll på supén på Hotel X.

Vad inverkan har väl ej detta på den redan utfattiga arbetaren, vilken på grund av sin hårda ställning alltid själv har en viss ömhjärtanhet.

A han blir så mjuk och artig, samt trogen att t. o. m. det mest logiska argument mot dumheten stundar som en gummiboll mot ett stengolv.

Någon kanske säger att broder kapitalist behandlar aldrig broder arbetare så, men det omkullkastar ej faktumet.

Ja jag har t. o. m. hört s. k. radikala medlemmar av Odd Fellows och liknande föreningar säga, att det existerar fullkomligt broderskap, trots det att faktumet visat tvärtom.

Man behöver i detta fall ej gå längre än till "teamsterstriken" i Minneapolis 1916. Man fick då se broder Major på begäran av broder "boss" ge broder polischef order att sända broder polisman att klubba ner broder sträjkare var han såg honom, bara för att han av broder "boss" fordrade lite mera betalt. Orsaken varför en broder i detta fall, tvingades att göra det var att nöden i hem-

(Forts. å sid. 3.)



An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Recruiting Union, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription \$1.00, 1/2 year 60 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 3 1/2 cents.

Send all communications to "Allarm", Box 179 Minneapolis, Minn.



Prenumerationspris: Helt år \$1.00. Lösnummer 5 cents. Aterförsäljare redovisa med 3 1/2 cents.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD
Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier
and William Wiertola.

Kapitalistiskt tjut

Det är märkliga dagar de vi nu leva i!

Våren 1917 var en lycklig tid för de Amerikanska kapitalisterna. Krig förklarades mot Tyskland, och chavunisterna fingo en glänsande ursäkt att med alla till buds stående medel krossa den rebelliska delen av arbetarklassen. Det finnes glädjande nog en del arbetare som ha mod att även under krigstider, fordra nog av livets goda så att de kunna uppehålla livshanken.

På grund av de stigande matvarupriserna tvingades dessa att gå ut i strid för högre lön och kortare arbetstid. Dessa voro organiserade i I. W. W., och därför hade chavunisterna ett ypperligt tillfälle att i s. k. lagens namn söka krossa först I. W. W., och sedan alla annan arbetsrörelse. Man skrek — landsförrädare — tyskvänliga och konspiratorer o. s. v., och under detta tjut var man — från trusthåll — berättigad att slå ner över allt och alla, som voro i minsta mån ett hinder till deras profitskord.

Att I. W. W. icke var den enda organisationen veta vi, ty även spärvargmännerna i tvillingstäderna Minneapolis och St. Paul beskyllas för samma brott, men I. W. W. som varande den enda organisation utgörande deras framtida fara, skulle först dödas.

Tänk vilket ypperligt tillfälle de hade, och fortfarande ha, att slå ner allt som är i deras väg. Det enda som behöves nu är att beskylla personer för att vara i den tyska kejsarens sold, och man kan utan vidare slå ner och fängsla dem, anklaga dem för alla möjliga brott och på så sätt bli av med dem.

Det besynnerliga är dock att idén kan ej dö med dess bärare. Sådant kunna emellertid ej rovgiriga kapitalister förstå.

Nu i dagarna ha tidningarna spritt en nyhet, den, att även Tysklands svältande arbetarmassor börjat resa sig och fordra mera, och vad händer? Jo: Samma beskyllningar kastas mot dem, den, att de stå i engelskt och amerikanskt sold. Landsförräderi ljuder det där också, och folket skjutes ner i fosterlandets heliga namn. Hur sanningsenligt påståendet är, att de stå i engelskt och amerikanskt sold kunna vi mycket väl förstå, ty när, tro ni det ena landets kapitalister vill hjälpa ett annat lands slavar att befria sig från sina bojor? Jag är övertygad om att det aldrig sker. Situationen i Frankrike 1871 visade annat, den visade att samma trupper som varit i strid mot frankrike före revolutionen, sändes till den franska regeringens undsättning under densamma.

Vi se igenom fraserna, vi förstå tjutet, vi veta att de i 4 år slavande och svältande tyska arbetarna fått nog av eländet, och vi hoppas att de göra som de ryska, kasta hela borgarskräpet av sina ryggar och sätter på dem arbetskläder. Det är det största straff de kunna få.

Arbetare upp till kamp för friheten!

Av Bernhard Allvar.

Till Versailles, till Versailles vi vilja ha bröd, var det rop, som en oktoberdag 1789, samstämmigt höjdes av mång tusende av svält och umbärande tärda och lidande arbetarekvinnor i Paris. I den stora metropolen vid Seinen var ibland underklassen ett högst bedrövt tillstånd rådan. Folket svält, de fattiga mödrarna hade knappast en bit hårt bröd att ge sina små utsultna och undernärda barn att stilla sin hunger med, under det att överklassens män och kvinnor, aristokraterna, levde i prakt, yppighet och välmåga. I Versailles höll konungen sitt hov och hit hade församlat sig gräddan av Frankrikes befolkning, adeln och det högre prästerskapet, för att sola sig i den kungliga nådens strålar och leva livets glada dagar. Den lättsinnige och karaktärlöse Ludvig den XVI och hans närmaste föregångare på Frankrikes tron hade genom ett gränslöst slösande med statens medel bringat statsfinanserna i ett bedrövt tillstånd och fört nationen till den ekonomisk undergångens brant.

Enbart räntorna på rikets skulder slukade alla tillgångar. De fattiga dignade ned under trycket av skatter och utskulder av alla slag. Det var sålunda under trycket av det djupaste sociala elände, som Paris arbetarkvinnor — kvinnan är nu till sin natur mera impulsiv än mannen — resolut trädde fram ur sin tillbakadragna ställning och vid människans sida, eldade, hänförelse och intusimerande drogo ut till raserande av ett murket föräldrat samhällssystem, till kamp för bröd, frihet och rättvisa. Det gamla systemet, med konungadömet av guds nåde föll med ett väldigt brak, som gav eko över hela världen, det slogs i grus och spillror av revolutionens stormar och i ett slag förändrades den franska nationens ekonomiska som politiska struktur. Den förtryckta arbetarklassen i Frankrike närde väl nu en förhoppningsfull dröm om att få se den gyllne frihetens tidsålder inträda — men de blevo häruti grymt besvikna. Friheten blev dem beskär endast i teorien, principellt erkänd av hela nationen. År 1789 antogs sålunda av franska riksdagen en förklaring av människans fri- och rättigheter, ur vilken vi för kuro-

Vi förstå så väl de tyska junkarnas eländiga ställning — åsynen av samma elände som kom deras ryska stallbröder till godo förra året.

—Jag säger åter: Jag hoppas de tyska arbetarna resa sig över hela landet, och ränsa ut palatsen — frigöra sig från det blodiga odjuret — junkerdömet; och etablera fred. Låt de kapitalistiska odjuret skrika landsförrädare, en ny generation kommer att skriva historien och visa vilka som äro de rätta förrädarna.

Carl Ahlteen.

sitetens skilla vilja taga oss friheten att citera några utdrag. I dess tvenne första artiklar såges det: Art. 1. Människorna födas fria och jämlika uti rättighet och förbliva det även. Art. 2. Samhället har till ändamål bevarandet av människans naturliga och oförfärliga rättigheter. Dessa rättigheter äro: frihet, äganderätt, personlig säkerhet och motstånd mot förtryck. Med avseende på friheten heter de i Rättighetsförklaringens 4:de artikel att den består uti att kunna göra allt, som ej skadar någon annan människa. Men de frihetens och rättvisans idéer, sådana de taga sig ut i Rättighetsförklaringen av 1789 kommo aldrig längre än på papperet, de fördes ej uti ett praktiskt omsättas i det levande livet. På den grusade samhällsordningens ruiner fördes snart nog upp ett nytt slaveri och förtryckarsystem. Proletariatet som med en beundransvärd heroism kämpat för frihetens sak, som med den största offervillighet gjutit sitt blod i striden mot ett förtryckande aristokratvälde, feodism och klerikalism fick icke vara med om att dela revolutionens frukter. Det var den borgarklass, den bourgeoisie, som nu sätter inne med såväl den ekonomiska som politiska makten, som då med proletariatets kraftiga bistånd från en undertryckt ställning svingade sig upp till den position, som den nu innehar. Det är emot dessa borgares avkomlingar som vi proletärer i dag ha att föra vår kamp för bröd, frihet och rättvisa. Vi stå nu inför ett tillstånd som är bra mycket värre än det som var rådan i Frankrike före och omkring 1789.

Mänskligheten suckar och vändas under världskrigets förbannelse, denna sataniska darskap och fruktansvärda kapitalistiska förbrytelser som släckt ut livslagan hos miljoner livskraftiga människor och gjort andra miljoner till invalider och vansinniga. Och i detta världskrigs fotspår har följt ett fasansfullt ekonomiskt elände, som gått ut över alla länder såväl krigförande som neutrala. Vi arbetare ha nu inget annat val än att gå till aktion över hela världen mot våra förtryckare och med alla medel tillkämpa oss makten och göra ett hastigt slut på tyrannernas valde. Detta system som nu existerar och vilket är grundat på våld och orättvisa måste bort och ersättas med ett samhällssystem baserat på den absoluta frihetens och rättvisans grund. Och i denna vår kamp måste vi ha våra kvinnor med. Vi ha behov av deras entusiasm, deras hänförelse och handlingskraft. Deras rop: vi vilja ha bröd och rättvisa skall elda oss till stora bedrifter.

Vilken lott är väl sämre än arbetarkvinnans. Det är oneligen hon som har att bära den tyngsta delen av fattigdomens börda och hon bör därför vara med i den stora striden för proletariatets frigörelse. Ingenting stort sker här i världen, har det blivit sagt, utan kvinnan är med och det ligger otvivelaktigt en djup sanning här. Må vi arbeta på att få arbetarklassens kvinnor upplysta och förstående för våra idéer, få dem in i våra revolutionära led, därmed tillföra vi oss också en välbefärlig ökning i vår aktionsförmåga. Det kommer en dag och den är troligtvis icke långt borta, då alla kraftresurser måste tagas i anspråk om vi skola lyckas besegra vår arvfärdige kapitalismen. Där borta i öster pågår sedan månader tillbaka revolutionen och våra ryska klassbröder slåss med förtryllans mod för sin frihet med försvararna av den gamla samhällsordningen. Kampen är hård och kräver sina offer men vår förhoppning är att proletariatet i Ryssland till slut skall stå som definitivt segrare. Över hela världen jaser det. Snart skall döds-klockorna ringa till graven liket av odjuret kapitalism och en ny tid full av glädje och lycka skall bryta in för mänskligheten.

Ur Syndikalisten.

När det kapitalistiska systemet faller

Vilka mått och steg måste då bli tagna, för att hindra landet att bli ruinerat?

Det kapitalistiska systemet faller sakta men säkert allt mera och mera i sönder, gren efter gren blir allt mer och mer oduglig, det är endast en tidsfråga då allt ramlar i spillror, därför står vi nu inför ett stort problem, den största fråga som arbetarklassen nägon sin har haft att möta.

De stora underbara och enorma industrier i Amerika har blivit uppbyggda av arbetaren, och allt som dessa industrier har frambringat har blivit producerat av arbetarklassen, men oaktat detta, så skulle vi troligen vid ett plötsligt omstörtande av systemet i fråga, stå inför en kris som var svår att avleda.

Den vansinniga konkurrensen mellan privatkapitalisterna själva, har nått ett stadium, då ingenting fungerar, allting har sparat ut, alltting kolliderar, maskineriet vill icke tjänstgöra. Det ser ut, som om de vore beslutna att draga alla medel, nödvändiga för produktionens fortsättande, med sig i sitt fall. Industrierna tillhör arbetaren och därför måste vi också se till, att icke produktionsmedlen fränstjälas oss, när kapitalistiska systemet går sin undergång till mötes.

Det nuvarande systemet är uppdelat i två grenar, produktion och distribution. Arbetaren har villigt åtagit sig ansvaret och bördan av produktionen, och har så mycket förbättrat och utbildat sig i själv och medlen, nödvändiga i och för producerandet av livsfordonheter och andra artiklar vilka vi anse nödvändiga för vår trevnad och välbefinnande, så han är nu kompetent till att producera många gånger mera, än som han själv behöver för att leva ett fritt och lyckligt liv.

Litet, eller inget, har han brytt sig om, huru dessa hans framskapade produkter sedan blivit distribuerade. Kapitalisten har varit ansvarig, helt och hållet, ja: arbetaren har till och med ansett att han icke har haft med den saken att göra.

Huru har kapitalisten utfört denna sin uppgift? Vi står nu inför en kris, vilken världsomfattande, (en kris som stavar UNDERGÅNG för det nuvarande systemet,) framskapat av hans gränslösa glupskhet och åtrå för rikedom, rykte och ära. Medveten om detta faktum, att felet icke ligger i produktionen såsom början till nuvarande, invecklade kris, vilken kan mycket passande sammanliknas vid en ihoptrasslad garnhärva, men felet ligger i distributionen, den del som kapitalisten ensam har varit ansvarig för, därför påstår jag att privatkapitalismen har misslyckats, deras system var icke situationen mogen, de har förlorat arbetarklassens tillit, såsom ledare och handhavare av distributionen i sin helhet.

Om sättet att distribuera hade varit lika fullkomligt, som sättet att producera, då hade det aldrig varit nödvändigt att höja priserna av de olika produkterna, frambringade långt före än ens tanken på ett ökat värde hade existerat.

Låt oss taga en överblick på ställningen, som den för närvarande, visar sig. Likgiltigt hur mycket det produceras, likgiltigt hur litet fysisk arbetskraft det erfordras i förfärdigandet av produkter, likgiltigt hur många förbättringar göras på maskinområdet, allt slukas av det idiotiskt sammansatta handelssystemet. Det är den skeva form av distribution, som tillåter handelsvaran att gå genom så många onödiga mellanhänder, vilka alla tager mera än sin del, innan de försämrats densamma i kvalitet, dock likväl har tillfälle att stegra värdet på varan.

När varan under tillverkning när övergången från produktion till distribution, då börjar tjuveriet som skarpast. Striden gäller då vem som varan tillhör, och det åtgår mycket mera tid, arbete,

och energi att bestämma detta, än vad som åtgår för att tillverka den. Varor fraktas fram och tillbaka, om och om igen, försämrats och förminkas, men värdet är alltid i tilltagande. Parasiterna som skapa förmögenheter på detta onaturliga förfaringssätt gent emot produkten, och konsekventligen också producenten, begagnar sig av alla medel användbara för att uppehålla detta system, och om möjligt göra det ännu mera invecklat, för att icke bli så lätt genomskådad, vilket skulle härleda till deras fall så mycket fortare. Genom ett ständigt intrassla distributerings, var och en av dem endast tagande i betraktning egen förtjänst, likgiltigt av andras förlust å densamma, har de slutligen fastnat i sina egna snaror.

Det kapitalistiska distributeringsystemet har nu nått en punkt, då hela världen har genomskådat dess rutenhet. Arbetaren inser nu klarare än någonsin, att han måste övertaga, och omändra systemet i sin helhet, ty kapitalisten har visat sig alldeles oduglig för att kunna kontrollera denna viktiga uppgift. För att kunna ernå bästa möjliga resultat fordras Internationell Kooperation och det privatkapitalistiska distributionsystemet har utslutande saknat denna nödvändiga centralisering.

Det bloddränkta Europa är ett offer för kapitalismens ränker och svek, ett offer för deras grymma glupskhet efter guld och skatter. Striden gäller vem som skall kontrollera världshandeln. Befraktningen av produkter är även här den avgörande faktorn. Alla de miljoner mördade arbetarna har fallit offer för tvistigheter mellan distributörer. Det är striden om det redan framskapade, striden om att tillägna sig vad de själva inte har någon som helst rättighet till, striden om den privata äganderätten som förorsakar alla missförhållanden.

Arbetaren har lyckats förträffligt i att producera, men kapitalistiska misslyckats totalt i att distribuera, de kommer därför också att hållas ansvariga såväl personligt, som såsom klass. Många land saknar nu det mest nödvändiga, på grund utav att icke transport finnes för att förskaffa dem detsamma. Järnvägs-trafiken avstannade till en stor del här i Amerika av samma orsak. Det blev kolbrist, icke på grund av att icke nog kunde produceras, men därför att det icke fanns vagnar för att transportera dem med. Vagnarna voro fullastade, trafik blockerad och avstängd, landet stod inför en kris, guvernementet övertog järnvägar, gav order att stoppa all fabriksrörelse, för fem dagar samt för övrigt en dag i veckan därefter, det hjälpte icke, ordern åter upphävde.

Här ligger den stora faran för kapitalistiska systemets bestående. När den stora arbetets jätte knackar på dörren till den förmlutnade parasitens boning och frågar: Var har du gjort utav alla de produkter som jag har med möda och svett framskapat? Jag är nu här för att fordra dem tillbaka.

Då skall ångestsveten tränga fram på parasitens panna, han känner sig stå inför domstol, för att redogöra för sitt uppdrag han, varit anförtrödd, han bärar när han blickar upp i jättens årliga ögon, han tycker sig läsa något bestämt och befallande, ur varje drag i jättens ansikte. Han känner sig svag och obetydlig. Varför? Jo, han har förlorat sin strid i kampen mot det nyttiga och årliga, han är avskedad från sin befattning, den är övertagen av — — — Bolshevi.

Vi leva i en värld, full av överflöd, detta oaktat finna vi hungersnöd, lidande och umbäranden av tusen olika slag, ibland de enda, verkligt nyttiga och existensberättigade, — — — Arbetarna.

FRONTFÖRÄNDRING OCH POLITIK.

(Forts. fr. sid. 1.)

Det var till proletärer i alla länder som Trotsky väjade och det är just dessa som svika hans rationella idéer. Vi få hoppas att de vinna rotfäste bland Tysklands förslavade folk och att dessa utan hjälp av andra nationer avskaffa sitt ruttna samhällssystem. Frankrike, England och Amerika skulle snart följa efter. Det vore den enda lösning som i väsentlig grad berättigade själva kriget.

Gå vi så till rörelsen finna vi därstädes samma primitivt tro som manifesterade sig innan krigsutbrottet. Ännu är det den parlamentariska aktionen som skall befria världen. Men har icke denna taktik sedan decennier tillbaka visat sig ur stånd att lösa samhällsförhållandena?

Det är lindrigast uttryckt en högst kostbar och opraktisk propaganda, vilken tenderar till försvagande av individernas initiativkraft och vilja till självständighet. Den är även i högsta grad odemokratisk, ty den fränkänner alla yngre arbetare rätten att deltaga i förhandlingarna av deras livsvillkor och arbetsförhållanden.

Inne i fabriken stå barn och ungdomar räknande i miljoner, de stå vid sina respektiva maskiner och producera mer än hundra gånger så mycket som den fullvuxne mannen kunde för ett halft sekel sedan. Alla dessa få icke vara med vid lagarnas stiftande, få icke höja sin röst i det politiska riket, de äro pliktiga godkänna lagarna och lyda dem.

Samma är förhållandet med kvinnorna. De äro skyldiga taga mot dekretet, tuga och tåla.

Och denna ävlan, att försäkra sig om platser i parlamentet skall kosta en miljon dollars.

Antag att denna summa användes för att trycka och sprida kännedom om de revolutionära rörelserna, om revolutionen, vilken oerhörd nytta skulle ej då kunna göras. En av de lärrikaste och bästa böcker skulle kunna spridas i varje arbetarhushåll mot en ringa kostnad; eller antag, att man med dessa medel grundade en tidskrift, så skulle de största författarna i världen kunna fås att lämna bidrag till densamma och arbetarna att skolas i socialekonomi och revolutionära idéer. Vi skulle kunna engagera de bästa talarna vilka direkt talade till massorna i enkla och klara ord.

—Och till sist en värld, dränkt i blod, med brand och mord som sina stödjepelare, våldtäkt, stöld och rån som dess uppehållare, dragande civilisationen ned till en nivå, ännu lägre ned än den var, innan mänskligheten ens kände till ordets betydelse.

Medvetna om att all denna grymhet, och barbariska råhet existerar på grund av avundsjuke mellan värdeägare, och grigighet för privat egendom, vi, Industrial Workers of the World vill, skall borttaga roten, vilken är upphovet till dessa missförhållanden inom samhället. Privatkapitalismens avskaffande är vår lösen, och i dess ställe skall vi etablera ett samhälle grundat på människans behov, där lycka, glädje och frihet är allas vår dagliga gäst, där behoven kontrollerar produktionen, och distributionen kontrolleras av behoven.

Det gäller nu att skola oss själva och andra, så att vi kan övertaga, och sköta det hela, då vi återerövrat vår gemensamma egendom.

Arbetare! Producenter! Förener eder med oss, underlätta vår strid genom att ge oss en hjälpande hand, vi strider icke endast för oss själva, men för alla arbetare över hela världen, därför skulle även ni anse eder skyldiga till att göra eder del, jorden tillhör oss alla, låt oss därför också hjälpa varandra till att återerövr den.

Bliv medlem av den organisation som skall bli den ledande faktorn när den stora omvälvningen sker.

Gardish.

Genom att välja representanter förlorar socialismen mångfaldigt mera än en miljon i agitatoriskt hänseende. De nå icke massorna av folket med sina tal, vilka vanligtvis få hållas om bagateller, sak samma huru brännande de revolutionära spörsmålen äro.

Socialistens verksamhetsfält inskränkes inom riksdagskamrarna och uddarna på hans tankar brytas av.

Lyckligtvis har I. W. W. insett detta och denna rörelse har tagit direkt avstånd från det politiska sölandet.

Andra vapen finnas och dessa gripa de. Att döma av de stora masslutningarna till denna organisation ser det ut som arbetarna sent omsider börjat vakna.

En rörelses livskraft märkes på motståndet som de konservativa elementen offra. Så länge som socialisterna ställde sig mot den militaristiska hydran, delade de med oss hänet och begabberiet från borgarklassen; men nu få vi ensamt bära trycket — och industrialisternas hårdhet svara för att de icke skola digna under det.

Det är sorgligt finna socialisterna göra frontförändring nu, då vi alla behöves för att organisera världen under frihetliga principer. Detta kan endast ske genom en grundlig ekonomisk omvårdning. De historiska revolutionärerna ha visat nödvändigheten härav, visat oss vägen och sättet vi måste gå och tillgripa i vårt befrielsevär.

Vi stå trygga och vi stå klippfasta. Våra rötter gå ned i tusenårigt djup. Stormarna må bryta våra kronor, men rötterna kunna aldrig ryckas upp. Vi stå på hällebergen och le åt dvärgarnas försök att stjälpa vårt fäste.

Må socialisterna lyckas att få sin miljon, och må på alla parlamentets stolar sitta socialisterna från landets alla vinklar och vrår, må de hålla sina tal om ditt och datt, medan vi inom I. W. W. växa oss stora och starka och gå ut att skapa frihet och rättvisa för alla.

ARBETARKLASSEN OCH SJÄLVHJÄLPSPÖRENINGARNA.

(Forts. fr. sid. 1.)

met och trycket från de andra arbetarna var så starkt. Broder arbetare fick vid sidan av ett ömt huvud också i flesta fall sparken, men detta var ej nog att få honom att vakna.

Orsaken till detta se vi då i den ekonomiska delen av rörelsen.

Arbetarna ha vid sidan om lydnaden och den övernaturliga respekten för sina förtryckare, också fått lära sig att spara.

Hur illa ljuder det ej i edra öron arbetare? Spara! Ni producera allt som finnes, både mat, kläder, hus, lyx och njutning, lämnar det färdigt i händerna på dem som enlast leva i lyx och överflöd, och endast lägga ut allt mera djävuliska planer varje dag, och sedan som lön låten i eder nöja med en femtedel av er egen produkt, och av detta skolen i spara.

Ni ta hem er avlöning och finner att för varje år sänkes levnadsstandaret för er, men trots allt spara ni.

Ni skolen skydda er och er familj för nöden i händelse av sjukdom och när ni bli gamla, eller dö av olycksfall.

Ja idén är vacker, men låt oss som vänner, — som olycksbröder, — se hur galen uppfattning ni ha om sätten, och huru ruinerande det är för oss alla.

Varför blir en arbetare sjuk i 99 fall av varje hundra?

Naturligtvis därför att han från tidigaste barndom ej haft nog varma och goda kläder, ej nog sund, kraftig och hälsosam föda, ej sunna, varma och sanitära bostäder, ej tillräcklig kunskap om sanitära åtgärder, och dess vidtagande, ej tid eller råd att i tid vidtaga dem, för hårt osunt arbete och för kort vila för att ge kroppen tillfälle att uppbyggas. Alltid utsatt för hälsoruinerande element och omgärdad med otillräckliga skyddsanordningar m. m., m. m.

Nu skolen ni bota allt detta med en 5 dollars understöd i veckan när ni redan är ruinerad, och ni känner er nöjda med att ut-sätta er för allt det uppräknade bara för att få kalla den som tar de 4/5 av er produkt broder, ty vad ni erhåller i s. k. hjälp det få ni själva betala, och ränta till på köpet.

Jag påstod att ni olycksbröder valt ett gale sätt att skydda er och de som äro närmast er. Jag önskar att ni förstå att detta mitt påstående skiljer sig i karaktär från det som de olika agenterna för de olika självhjälpsföreningarna framhålla.

Här är vad jag rekommenderar till er! Ni som klass producerer allting, och ni producenter är endast en tredjedel av landets befolkning!

Vore det ej klokare att ni kom tillsammans och diskutera huru att kontrollera och distribuera er produkt bland er själva och arbetet med de övriga 2/3 om de ville leva?

Givetvis tillföller deras del dem om de utförde samhällsnyttigt arbete. Vidare använde alla tillgängliga maskiner och förenklade metoder för produktionen och distributionen, och på detta sätt reducerade arbetstiden så att det bleve ett eftersökt nöje för varje samhällsmedlem.

Vad bleve resultatet om ni alla gjorde det, eller bara en större del av er?

Jo ni kunde äta den bästa maten, bo i de bästa och mest sanitära husen, bära de sundaste kläderna, och insätta de mest sanitära och minst farliga arbetsinrättningar tänkbara, och på så sätt minska sjuk, olycksfall och dödlighet dessa 99% och inrätta ett njutningsbart liv, utan plågor och utan ständig bävan för fattigdomens spöke.

Mycket vackrare, mycket mänskligare än edert sparande för att erhålla 5 dollars i veckan — eller hur?

Och se här metoden!

Bliv medlem av den revolutionära industriella organisationen I. W. W. och se till att dina vänner och kamrater också bli det. Tag noga del av dess litteratur vars uppgift är att förklara för dig de metoder vi använda, varför vi använda dem, och vad insats du kan göra för den slutliga uppgörelsen.

Ursäktad dig ej med att du skall vänta tills alla komma med, ty det är därens ursäkt. Det kostar dig endast 2 dollars för medlemskap och 50 cents för månad kontingent.

Ja men säger du, vad gör ni för mig och min familj innan vi nått målet? Jag vill svara, att vi gör för dig och din familj vad du är villig att göra för oss och vår familj! Är du uppbetalad medlem och du är i behov så lita på att kamraternas hjälpande händer sträckas med iver för att hjälpa dig på alla möjliga sätt.

Kom ihåg att du ger i detta fall endast ditt individuella stöd i kampen för dig själv och oss alla, och erhåller i stället de hundra tusentals medlemmars stöd. Ej med broder "boss" mening att ut-suga dig, utan för evigt broderskap och gemensam kamp för kontrollen av vår rättmätiga egendom, vår produkt, den broder boss stjäla från oss.

Kan du ej se hur mycket mera lysande företag detta är än det du förut givit din tid åt? Kan du ej se med vilken fasa broder "boss" ser på I. W. W. program. En fasansfull blick visar sig i deras ögon. Den liknar den blick du kan se hos ett djur som lägges på slaktbänken, och får se och känna slaktarens kniv. Kan du ej se hur vi i massvis kastas in i fångelserna? Jo säkert! Du kan nog se det om du vill, och se det i dess rätta ljus!

De förstå, att deras systems dagar kunna snart räknas om du blir med oss och lämnar dem och deras humbug.

Låt se att du gör det och gör det snart! Ännu är det ej för sent för dig att njuta av livets härligheter!

Från Rockford, Ill. Från Rockford, Ill.

Vad diskussionsmötet den 21 januari i Soc. Hall inlämnades följande fråga till behandling, som av mötet antogs: "Folkets hus-frågan i alla dess former."

Som ordf. blev kamrat Carlson vald och till inledare Gust. Johnson.

"The Workers Buildings Association," yttrade talaren, "bildades för några månader tillbaka, men ännu har Rockfords arbetare visat sig kanska oförstående till företaget. Den del ha visserligen redan inskrivit sig som medlemmar och betalt sina inträdesavgifter, som är \$10.00. Andra åter hava dock endast tecknat sina namn på listorna. Var orsaken ligger till denna förvånansvärda liknöjdhet inför denna betydelsefulla fråga är ganska svårt att förstå. Det är även för att få en smula klarhet härutinnan som denna diskussionsfråga är inlämnad, den är avfattad så att talarna givits tillfälle yttra sig i minsta detalj. Den som möjligen funnit fel med föreningens stadgar, eller annat, uppmanas att här framkomma med dessa, säga varför han inte ännu slutit sig till föreningen. Varje berättigad kritik mot allt vad nämnda förening angår hälsas välkommen och alla uppmanas att sjunga ut, här är rätta platsen."

Den diskussion som följde var ganska trög, det tycktes som om de församlade hade ganska svårt för att klargöra, Varför de inte slutit sig till föreningen.

En och annan, som annars inte vilja ha med Svenska Socialistklubben att skaffa, tyckte att den borde som organisation taga hand om företaget och inte, såsom stadgarne föreskriva av medlemmarna av "The Workers Building Association." På dessa lustiga anmärkningar förklarade G. J. att föreningen var grundad på de mest demokratiska principer som gärna kan tänkas. Varje medlem har en röst och ingen organisation har någon.

En talare påstod i högsta grad att ingen medlem av A. F. L. äger rätt att arbeta fritt å eget företag, därför kunna medlemmarna av denna organisation t. ex. inte arbeta fritt med uppförandet av ett Folkets hus. Denne talare upplyste om att han hade fel från flera håll, men vidhöll dock en viss sin uppfattning. Dyl. präst-taktik bör undvikas i så allvar-samma frågor som dessa, det verkar ju endast löjligt.

Och så tyckte en annan att det inte lönade sig mödan att bygga ett folkets hus, ty kapitalisterna bara komma att spränga det i luften, som de gjorde på flera ställen här i landet. Enda medlet är att först organisera sig. Talaren glömde dock att upplysa om var nu denna organisation skall ha sina sammankomster, då någon lokal inte står till förfogande i de byggnader kapitalisterna äga. Att inte våga bygga Ett Folkets Hus för dylika farhågor är väl i alla fall ganska fegt.

Dessa äro i huvudsak de anmärkningar som gjordes och vi instämde med kamrat Holmfeldt då han yttrade, att man endast har talat om struntsaker, frågans stora betydelse har knappast varit vidrört.

Vädjade till de församlade att kasta alla dylika betänkligheter överbord, samt enligt understödda detta företag, vilket är så väl behövt här på platsen. Kapitalisterna kunna ju när som helst kasta oss på gatan som de redan gjort med I. W. W. Påpekade att mycket mer skulle vara gjort i ekonomiskt hänseende för Folkets husföretaget om inte vi hade haft så mycket möda med att insamla medel till de familjer som ha sina män i fångelset, att hjälpa dessa måste ju gå framför allt annat.

Många andra talare yttrade sig till förmån för företaget, samt lovade att bli medlemmar så fort sig göra lät och det är att hoppas att alla de som haft små betänkligheter mot företaget även må

"Friska Viljor" eller Rockfords, livskraftiga socialistiska ungdomsklubb, hade anordnat offentligt diskussionsmöte söndagen den 20 januari över frågan: "Var är den klassmedvetna ungdomens plats i dessa tider." Mötet var tillställt för att tillmötesgå härvarande avdelning av I. W. W., som inkommit med begäran därom.

Kamrat Carl Holmfeldt blev vald till ordförande för mötet och till inledare P. Carlson. Denne framhöll bland annat att ungdomsklubben var bildad såsom en socialistisk propagandaorganisation utan att taga någon bestämd hållning till de befintliga klasskamporganisationerna. Klubbens program visar klart och tydligt de riktningar den ämnar följa.

Efter inledningen utspann sig en ganska livlig diskussion som varade i nära två timmar.

I. W. W.-männen voro ganska talrikt representerade, de gingo i elden för den ekonomiska organisationen I. W. W. såsom varande den enda och rätta för den revolutionära ungdomen att sluta sig till, där striden går som kraftigast mot kapitalmakten, där denne sätter sin järnhåll hårdast, bör ungdomen vara. I. W. W. behöves att fylla de luckor som uppstått i följd av masshåktningar som förekommit på senare tiden. De fläste talarna ansågo politik överflödig i befrielsekampen, ja, i många fall skadlig.

Ungdomsklubben var sämre representerad vid tillfället, underligt nog.

Den röda tråden i deras ofta praktiska anföranden var, att klubben borde verka för upplysning i socialismen, samt andra betydelsefulla frågor, sedan få individerna själva bestämma sin plats i övriga klasskamporganisationer.

Sämst representerad var Svenska Socialistklubben, endast några få hade funnit sig. Kamrat Osvall höll ett glänsande anförande, vari han med kraft och logik tillbakavisade alla gjorda påståenden om den politiska organisationens värdelöshet. Påpekade husrusom kapitalisterna, fastän de äga starka ekonomiska organisationer likväl i väldig utsträckning begagna politik till syften. Ett vapen som är så värdefullt för dem är även värdefullt för oss. Exemplet från Ryssland borde väl lära oss något. — Kamraterna där veta politikens makt och man borde vänta att allt tal om politikens värdelöshet borde i detta laget vara försvunnit bland klart tänkande arbetare. Enig kamp må bli vår lösen, med alla till buds stående medel. Detta i huvudsak talarens yttrande, som belönades med bifall.

En resolution framkom vilken dock nedröstades. Mötet beslöt att tillsända S. S. och Allarm referat över mötets förhandlingar.

Några anmärkningar till ovanstående referat kan inte vara ur vägen, för att inte låta Allarms läsekrets tro att vi agiterar eller tror på politik. Vi tror på fri yttrande och tryckfrihet, sam försöker att praktisera detsamma vid alla tillfällen. Referenten framdrager huru, på vilket glänsande och sakrikt sätt kam. Osvall bevisade värdet av politiken, och hurusom den användes till fördel av kapitalisterna emot oss, samt att om den kunde användas som vapen emot oss, vi skulle kunna göra det samma emot kapitalisterna.

Vi måste alla förstå och veta, att den politiska makten endast är en reflektion av den ekonomiska. Varför den till skenet liknar den politiska makten bringar resultat i dag, är: emedan de maktägande samtidigt besitter den ekonomiska makten.

komma med, här gäller framför allt enighet och enighet ger styrka.

Mötet avslöts med deklamation av kamrat Nyström och i bästa stämning.

Bolsheviki

Då den ryska Bolsheviki-båten Shilka var i Seattle, lämnade besättningen uplysningar om förhållandena i Ryssland efter revolutionen. Dessa uppgifter voro tryckta i olika tidningar, och detta utgör därav ett kort sammandrag.

Bolsheviki-partiet, som nu behärskar situationen i Ryssland, utgöres av Socialdemokrater, revolutionära socialister och anarkister, som gått tillsammans under det närmaste programmet att söka få fred och att störta privatkapitalismen och den privilegierade klassen.

Strax efter tzaren hade störtats, kom Kerensky till makten. Vi minnas att Kerensky var mycket rekommenderad i de amerikanska kapitalisttidningarna. Kerensky var socialdemokrat, men var av den uppkomlingstyp som så ofta påträffas bland politiska lycksökare. Han, var av det slag, som med en oerhörd svada lyckas dupera folk men som när det kommer till kritan icke har någon ryggrad. Kerensky kunde heller icke bära framgångarna, utan förrådade proletariatet under inflytande av överklassare och utländska diplomater. Han infriade icke de feta löften han givit folket i sina stora tal. Folket mistade därför småningom förtroendet för Kerensky och hans övermod endast påskyndade hans övergång.

Men under Kerenskys tid tillkom en sak som skulle få avgörande betydelse. Alla politiska fångar utsläpptes ur fängelserna i landet. De många tusenden, som av tsaren förvisats till Sibirien återvände till sina hemorter. Många rebeller som befunno sig i landsflykt i andra länder kommo tillbaka till Ryssland. Bland dessa enare märkes Peter Krapotkin som i många år vistats i England, och Trotzky som vistades i New York. Alla dessa utgjorde givetvis en oerhörd tillstärkning för revolutionens sak. Dessa män och kvinnor som suttit i fängelse, varit landsförvisade och lidit för sin sak, voro inga veklingar som voro villiga att pruta av på folkets krav.

Kerensky och hans regim gjorde sig alltmera omöjliga och av-sattes slutligen. Men då hade tillkommit en myckenhet nya, tränade och obevekliga krafter som icke voro villiga att kompromissa med revolutionens motståndare. De krafter som störtade Kerensky kom tillsammans under benämningen Bolsheviki.

Bolsheviki får naturligtvis icke jämföras med en vanlig regering. En kapitalistisk regering har till uppgift att behärska och kuva det missnöjda folket och styra landet till de rikes fördel. Rysslands Bolsheviki däremot är en organisation som har till uppgift att utföra och fullfölja folkets önsknings. Folket tillkännager sina önsknings genom soldaternas och arbetarnas råd, genom industriarbetarnes organisationer, och genom jordbrukarnes föreningar. Armén, industriarbetarna och småbönderna stå även fullständigt bakom Bolsheviki.

Vi måste alla erkänna att vi nu mera än någonsin leva i den direkta aktionens tidevarv.

Direkta handlingar förorsakade av ekonomiska intressen äro dagens lösen. När som så kamrat Osvall framdrager Ryssland såsom bevis på vad politisk aktion kan frambringa, då måste han väl erkänna — såväl som alla andra politiskt troende — att han fick tag i en bakfot. Vi kan se dagligen på fotografier från Ryssland hurusom våra stridande kamrater tillkämpade sig sin rätt vid kanonmynningarna och hurusom de dagligen måste använda samma radikala medel för att behålla vad de vunnit.

Om samma medel vore predikat och använt här, vi hade mindre antal av politiska lycksökare.

Liksom det arbetande folket äro förenade under Bolsheviki å ena sidan, är även överklassen med dess lakejer förenade å andra sidan under benämningen Cadets. General Korniloff var anförare för en armé av anhängare av Cadets, som sökte störta Bolsheviki, och det var till denne armé som kapitalisterna i andra länder satte sitt hopp. Korniloffs armé misslyckades och var skingrad.

Förhållandena i Ryssland äro säregna därför att allra största delen av befolkningen äro jordbrukare. Därför intar lösningen av jordfrågan en av de förnämsta frågorna på programmet. Bolsheviki konfiskerar de stora jordegendomarna tillhörande privatpersoner och kyrkan eller bolag, och ger det till folket att brukas gemensamt eller i mindre lotter efter behag. Den före detta store godsägaren frånges icke allt land, utan får behålla lika stor lott som de andra får. Eller där bönderna beslutar bruka jorden gemensamt, kan godsherrn gå med och utföra sin del av arbetet och erhålla med de andra en lika del av arbets frukter.

På samma sätt beslagtagar Bolsheviki alla naturtillgångar, såsom skogar, gruvor, oljekällor, och exploaterar dem till hela folkets fördel. Fabriker, järnvägar och banker gå samma väg. Det må taga tid att övervinna alla hinder och bringa allt in i de nya hjulspåren, men av allt att döma kommer revolutionen att lyckas och bli fullständig.

Atta-timmarsdagen är för närvarande införd över hela Ryssland, enda undantaget utgöres av många industrier där man arbetar endast sex timmar om dagen.

I Vladivostok arbetar man således i de flesta fall sex timmar. Besättningen på Shilka var också förvånad när de kom till Seattle och hamnarbetarna skulle arbeta tio timmar om dagen, och skulle för övrigt arbeta natt och dag. I Ryssland hade de haft den uppfattningen att ingen arbetade mer än åtta timmar om dagen i Amerika. Besättningen på Shilka vägrade helt enkelt att arbeta mer än sex timmar av dygnets tjugufyra, med lossning och lastning av båten. Och detta utgjorde en av de stora fasorna för kapitalisterna i Seattle.

S. G.
(Forts.)

I det ovissa!

Här på Minneapolis' gator, kan man nu ganska ofta se en sorts människor vanligen kallade "home guards." Var ett rättvist placera dessa skapelsens makulaturer, vore ett annat hårt livsarbete för en Darwin. Det vore inte rättvist att försöka få dem in i något av apsläktena — för apornas skull — och de äro långt ifrån vad man skulle begära av en människa — fastän de till utseendet liknar dem. Har försökt att studera dem och drar den här slutsatsen: Stora hjärnan, kan lätt gömmas bakom ett knappålshuvud och skulle någon försöka finna den lilla hjärnan han finge använda sig av den sista uppfinningen i mikroskop, nämligen ett som man urskilja en tvåhundra-tusenddel av en millimeter, kanske även då ovisst om något kunde urskiljas. Antager att efter deras död, till och med maskarna vilja avsky deras kroppar, och huru någon av den gode gudens änglar skall kunna på yttersta dagen finna någon själ att uppväcka hos dem, är nog ett mysteri för de flesta av oss dödliga.

Deras namn förräder i vilkens sold de stå. Hemvaktare: de kan inte vakta våra hem emedan vi inga ha.

Satanus.

Skillnaden på demokrati: I Ryssland tages land från de rika och gives till de fattiga. I Amerika tages från de fattiga och gives till de rika. I Ryssland de rika strida för sina s. k. rättigheter. I Amerika de fattiga tålmodigt lida alla oförfärrer.

En drömyfyllt natt

Av Carl Ahlteen Cook County Jail, Chicago.

Jag hade just läst Jack Londons bok, *Före Adam*, då lusten att sova tog överhand, och beläet — så beläet som är tänkbart i ett fängelse — lade jag mig ner och var snart nog i en hård sömn och hade besynnerliga drömmar. Jag tyckte mig vara en av medlemmarna i en stor primitiv kommun.

Vi män togo våra klubbor och bågar och begävo oss ut på jakt. Skogen var tjock och snåren hårda att genomtränga. Vilebrådet var ymnigt men jakten var ej desto mindre besvärlig, beroende på våra primitiva jaktredskap. Jag fick syn på ett stort präktigt rådjur och riktade några pilar åt detsamma med resultat att det föll till marken. Glättigt sprang jag fram till detsamma för att med min klubba ge det dödsstöten. Framkommen till detsamma och i verksambet med att släcka den sista livsgnistan på det döende rådjuret, och glad över min lyckade jakt, överraskades jag av en framför mig stående reslig gestalt, en vilde liksom jag. På hans gester och hotfulla blick på mig förstod jag att han också hade skjutit på samma vilebråd, och liksom jag kommit fram för att ta det.

Hastigt höjde han sin klubba för att rikta ett dräpslag åt mig, jag lyckades dock att springa åt sidan nog för att undkomma slaget, och i stället riktade jag ett slag åt honom, med resultat att han föll till marken, gjorde några våldsamma ansträngningar att komma upp men misslyckades, ett annat lika värikat slag och han låg där orörlig vid sidan om bytet.

Jag tog rådjuret på mina skuldror och begav mig till läget, utan att ägna en tanke åt hans öde, när han ej tillhörde samma läger som jag. Varför skulle jag? Jag hade begett mig ut på jakt ej för nöjes skull utan tvungen av nöden. I läget fanns ej något lager av mat, utan vår gemensamma måltid berodde helt och hållet på vår jaktur. Samma var givetvis förhållandet med honom och hans läger.

Hemkommen tillfrenade de kvinnliga medlemmarna en måltid, och vi åto gemensamt vad vi hade, utan tanke på nästa måltid och dag. Lade mig så ner och slumrade in. Bullret från min kamrat i samma cell väckte mig ur min sömn, och jag såg mig omkring, mindes mycket väl min dröm och sökte som hastigast förklara orsaken till drömmen, och i brist på en bättre förklaring, antog jag att det var därför att jag under läsningen av nyssnämnda bok tänkt på vildarnas liv och seder. Fann det också förklarligt och försvarligt att jag tagit vilebrådet, och förpassat honom ur livet, när ingen kunde just tagit avgöra vem vilebrådet tillhörde och ingen tredje man att stiga fram och ta det från oss.

Kort och gott, det var under den mest primitiva tidsålder och makt var rätt, utan annan hänsyn till annat än behovet hos mig och familjen jag tillhörde.

Inom kort var jag insomnad igen och drömde på nytt. Denna dröm skildre sig betydligt från den förra. Jag tyckte mig nu leva i civilisationens tidevarv. Såg en stor stad med stora hus, breda gator och stora affärer, vars fönster voro fyllda med lyxartiklar av olika slag, matvaror och frukter, vilka retade upp en stark matlust hos mig vackra kläder, vilka tilltalade mig, och vid åsynen av mina, retade mitt sinne, och inom mig framkom frågan: varför skall jag vara klädd i trasor och vandra hungerig och fryssande, när ett sådant oändligt lager finnes på hand, vilket tar mera tid och energi att vakta än att producera.

Var det därför att jag ej var villig att hjälpa till med att tillverka? Ånej, det kunde det ej vara, ty jag hade varit på benen från tidigt på morgonen till sent på aftonen och frågat — ha ni hört så vansinnigt — om jag kunde få hjälpa till med produktionen eller distributionen. Vid varje tillfälle hade jag blivit nekad av övermodiga utsgare, vars enda uppgift syntes mig vara, att förtära massor av läckerheter och skydda deras tjocka abnorma kroppar och kostbara kläder.

Jag hade vandrat fram och åter, varit inne på hjälpsamhetsinrättningarnes kontor, vilka översvämmades av fattiga män, kvinnor och barn.

Avspisad hade jag blivit där, naturligtvis — med påståenden att deras arbete ökat med minst 35% under det gångna året, och de påstodo att de måste först se till att kvinnor och barn fingo lite, skulle vara, att de själva skulle roffa åt sig.

Jag hade också i mitt minne rapporten jag läst att alla affärsföretag hade ökat sin vinst minst 5 gånger om, och i många fall så högt som 100. Jag mötte en syn som mer än vanligt tilltalade mig. En hel rad av unga, kraftiga män stodo i snöryan och väntade på en liten skål soppa från en filantropisk inrättning, och hela samlingen tycktes ej kunna tänka annat än att detta var rätt — en äta sig nära nog till döds, och låta hela sitt liv gå ut på förtustelser och nöjen, och andra — tusenden arbete natt och dag tills varuhuset voro fyllda och sedan svälta. Jag såg på dem med en förvånande och förlamande blick, och utropade halvhögt — vilka därar dessa äro, antingen tigga eller stjåla de småsmulor tillbaka av sin egen produkt och kända sig talvt nöjda, lyssna till pladder om synd, om hjälpsamhet, om hårda tider o. dy., då de ej behövde göra annat än just komma tillsammans och diskutera frågan om, och själva övertaga samhället med dess rikedomar.

De föreföllo mig mycket dummare än sådana små varelsor som bi, ekorar o. dy., ty aldrig kunde jag mig minnas ha sett dem samla upp lager af mat och låta andra äta upp dem, under det de själva svultu.

Jag talade till en del som arbetade och uppmanade dem att organisera sig och sträcka för kortare arbetstid och bättre betalt, men de alla ursäktade sig med att det var allt för hårda tider att riskera dylikt, och att den och den och den o. s. v. var katolik, lutheran eller fritänkare, och att man vågade ej yppa något i den stilen, ty han skulle springa till basen med det och man blev avlagd.

De tycktes ingen av dem kunna tänka som så: industrien måste uppehållas, alla äro lika goda och lika dåliga som jag, vi med olika uppfattning i religiöst, moraliskt och andra hänseenden kunna ju arbeta i 10 timmar varje dag för en arbetsgivare utan att vår uppfattning hindrar vare sig oss eller honom, varför icke då i en organisation för höjandet av vårt levnadsstandard, eller: om vi arbeta endast hälften så lång tid och äro organiserade, så kan ej basen skrämmas oss med avsked, ty alla äro sysselsatta och ingen kan gå in och taga våra platser.

Jag såg vidare fängelser överfyllda med män som ropat på sina lidande kamrater att organisera sig och strida, men hamnat därinne på grund av den ringa förstälse massan visat för deras gemensamma sak. Jag såg en del unga fantaster missnöjda med samhällets ekonomiska struktur, förstöra sin tid med att ropa på och söka visa att skulden till eländet var en dålig religion — galet skoleksystem — galet skolsystem, för lite kännedom om musik, drama, litteratur o. s. v., och andra gävo sig sjutton på att folket söp för mycket. Ingen av dessa tycktes ha klart för sig, att om de endast organiserade sig på arbetsplatsen, och i kraft av denna sin organisation toge fulla produkten av sitt arbete, och icke tillät produktion och distribution för profit, så skulle hela samhällssystemet kunna ändras på ett tag, ty ingen hade maktpå grund av uppstaplad rikedom att förtrycka, och de hade lidit nog av olika missförhållanden i samhället för att för alltid sätta ett stopp för dem.

Med få ord; ingen av dessa kunde få i sitt huvud att eländet vilade helt och hållet på att de producerade och en annan tog produkten och kallade det sin egendom, och de ansåg att detta var rätt.

Jag såg vidare massor av unga människor lära sig vapens bruk, ej för jakt av djur men väl människor, andra halvsvulna idioter på befällning slå och skjuta ner arbetare som fordrade högre lön.

Med mitt sinne sjudande av hat sökte jag finna en plats där folket hade lite mera vett. Förgäves sökte jag, och i ett detta hatiska ögonblick vaknade jag upp och såg mig omkring.

Jag fäste min blick på den nakna fängelseväggen och tyckte mig se skrivet över allt: Den kapitalistiska civilisationens tidevarv.

Mera behövde jag ej se förrän det stod klart för mig. All denna villervalla, dumhet, misstro och avundsjuka mellan arbetarna, gagnar de maktiga och deras syften, och som följd göres allt för att hålla arbetarnas intressen delade på olika småfrågor.

Några minuter låg jag halvt vaken och sökte finna en nyckel med vilken jag kunde öppna den slavande proletärens hjärnkammare, och rengöra densamma, samt sätta in just en liten gnista av förmåga att tänka proletärens tankar, samt hopp om en slutlig seger över förtrycket.

(Forts. i nästa num.)

Skandinaviska Recruiting Union möter 1sta och 3de onsdagen i varje månad i I. W. W. Hall, 11½ Western Ave., Minneapolis. Alla gamla medlemmar uppmanas att möta regelbundet, samt medtaga nya medlemmar. Part i agitationen.

Från Rockford, Ill. Från Rockford, Ill.

Ett upprop till alla klassmedvetna skandinaver och löneslavar, som vill gå under namnet klassmedvetenhet. Vi vill även ställa en maning till alla enskilda individer som har fritt tänkesätt att med ekonomisk hjälp, bisträcka vad ni kan ty vi måste begära hjälp för att kunna giva de kvinnor och barn det nödvändigaste som livet kräver. Alla som äro läsare av tidningen Allarm, har där sett genom rapporter och artiklar, att vi i Rockford har våra bästa och entusiastiskaste kamrater i Chicago tukthus, för mönstringsvägran den 5 juni 1917.

Lägg märke till att vi har omkring 120 goda kamrater där. Av dessa är 11 familjeförsörjare, det vill säga, 11 hustrur som har sina män på nämnda plats, samt 10 små barn. Vi har haft hjälp till dessa familjer, genom bidrag, mer och mindre från alla delar av landet. Själva har vi i Rockford gjort allt vad i vår makt har stått för att dessa familjer inte skulle lida allt för stor nöd. Dessa kamrater kommer inte ut förr än i maj månad och det är absolut vår skyldighet som är på "utsidan" att se till att inte någon av dessa familjer får lida nöd. Låt nu tanken gå till dig själv kamrat. Tänk på om du skulle hava din käraste på en straffanstalt för ett år; sedan frysa och svälta själv, samt dina små barn göra detsamma endast i brist på förstälse och solidaritet. Vi har ännu 4 månader kvar innan kamraterna kan komma ut och försörja sina familjer. Bidragena utifrån landet har så gott som avstannat. Rockfords Defenskommitté består av 4 olika organisationer, nämligen Union 480 I. W. W., Sv. Socialistklubb, Sv. Kvinnoföreningen, samt Socialistiska Ungdomsklubben och 3 delegater från var organisation.

Vi får absolut inte fästa någon uppmärksamhet på vilken organisation dessa kamrater tillhöra, ty alla använde orden: En för alla och alla för en. De handlade också enligt ordet; nu är det vår skyldighet att göra samma. Därför kamrater, ännu en gång tänk på att Defenskommittén i Rockford måste hava hjälp för att kunna fylla sitt uppdrag. Om någon organisation har mottagit listor från nämnda kommitté och ej har redovisat, så torde ni göra så fortast möjligt.

Läs inte detta upprop om hjälp utan med eftertanke på handling och solidaritet.

Sänd alla bidrag till Carl Holmfeldt.

Adress: 420 8 St., E. Rockford, Ill.

Herman Engstrom, Defenskommitténs kassör.

I. W. W. principförklaring

Arbetarklassen och arbetsgivareklassen har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och ubäranden, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, tagit jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mäta sig med arbetsgivareklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgöra de varandra under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesföreningarna arbetsgivareklassen att vilsleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetareklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god betalning för ett gott dagsverke," måste vi på vår fana skriva det revolutionära: med med lönesystemet.

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionens armar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

Några bevis på hur framgångsfullt dödade av I. W. W. går

I nr 514 av S. S. läser vi en bit under orden *Friska viljor*, som alla inte överensstämmer med sanningen. Det säges att diskussionsmötet som avhölls av S. U. F., var, för att tillmötesgå avdelningen I. W. W. som inkommit med begäran. Detta kan ju vara höjligt att så är. Varför I. W. W. ingick med begäran om ett sådant möte var därför: att nämnda organisation skulle få bestämma tid och plats, så att de (socialisterna) skulle själva kunna finna sig, så att lokalen inte skulle behöva vara tom, ty socialisterna i Rockford vill inte diskutera med I. W. W. därför att de har alltid det korta sträket att hålla i. Nu hade nämnda klubb annordnat ovanstående möte till den 17 januari, men måste uppskjutas till den 20 januari på grund av att endast 5 av S. U. K. var närvarande. I. W. W. hade infunnit sig. Nu frågar en medlem av I. W. W. om inte mötet kunde gå av stapeln vid annat tillfälle, och tiden blev av S. U. K. satt till den 20. Tidningen S. S. säger också att inte så många medlemmar av S. U. K. var närvarande. Inledaren säges det i biten: Klandrade I. W. W. för de handlingar som begåtts av den eller av dess medlemmar. Talaren påpekade den orättvisa skrivelsen som hade stått i tidningen Allarm, under signatur H. E., och att inte H. E. ville stå för att han har skrivit den. Jag frågar inledaren av frågan, om han nämde om artikeln, men blev nedstyrd när den inte hörde till ämnet. Vidare var inledaren en av dem som sade att skrivelsen var sann men han skulle likväl inte varit i Allarm. Det enda man hänger sig på, så är det att de tagit I. W. W. möteskvällar att dansa på, dessa ord sades av 2 stycken medlemmar av S. U. K. att onsdagarna skall vi hava dans och ungdomsunderhållning ty vi måste ha så, för att kunna hålla unga pojkar och flickor hos oss. Våra affärsmöten skall vi ha på söndagarna. Så säger dessa, efter detta skrevs av H. E. till tidningen Allarm och han står för, och kan även bevisa vad han har skrivit. Att det är sant, i biten av S. S. säges det att det bevisades emot politiken var nödvändig, detta var en stor lögn det kan inte genom varken kapitalister eller socialister bevisas värdefullt. I övrigt den som har skrivit biten har varit bra mycket partisk. Och krokig. H. E.

RAPPORT FRÅN SPOKANE, WASH.

Inte mycket nybyggnadsarbete är i gång här för närvarande, men vad som är, finnes en stark organiserad åtta-timmars-dag, både på byggnadsarbeten och i skogs-lägren.

Seattles distrikt av 573 intog 229 nya medlemmar och sålde 3,015 "due stamps" för december månad. Detta är säkerligen ett gott resultat.

All energi är i gångsatt för att få mera delegater på arbetsplatserna till våren, så en 100% stark organisation kan bli etablerad i nordvästern.

Great Falls rapporterar, att nästan inga nybyggnadsarbeten äro i gång, på grund av frost, men det väntas att begynna omkring den 1sta april.

I mellan västern är allting dött för nybyggnad, men väntas att öppna upp i mars månad när vädret blir mera passande. Under tiden göres försök att komma i kontakt med alla medlemmar möjligen, för att få så många delegater som möjligt på alla arbeten. Vi äro i kontakt med ganska många nu, efter en lång brytning. Varendra medlem i 573 uppmanas att skyndsamt meddela sig med denna "office" samt alla medlemmar i mellanvästern för att rapportera vad som möjligtvis är i gång på deras respektiva platser. Vi ämnar att organisera en stark "573" och nu är rätta tiden att göra förarbetena.

Gör allt möjligt för ihopsamlandet av medel till General Defence.

GNISTOR. Kapitalisten fordrar att du skall vara trogen en flagga med många färger i. I. W. W. fordrar dig till att vara trogen flaggan med en färg i — nämligen den röda.

Dagtidningarna påstå att ryska f. d. arméofficerare skyffla snö på gatorna i Petrograd och andra städer i Ryssland. Vilken kan nu påstå att Bolshivikis var så o-barmhärtiga emot sina förra parasiter att de inte ville giva dem tillfälle till årligt arbete och självförsörjning i denna annars obarmhärtiga värld.

Upplysning eh? För liten tid sedan läsa vi i dagtidningarna hur som de amerikanska soldaterna vid sin ankomst i England till sin stora förvåning fingo se att engelska konungen var nästan lik en vanlig dödlig. Vetskapen lär oss, att såväl en kung som en miljonär äro i minsta detalj till sin fysiska struktur lika en vanlig gatsopare. Det är på tiden för dessa som nu hava fått sin nyfikenhet tillfredsställd, att inte längre undra över, hur gud skapade dem, utan i stället över varför han skapade dem.

MEDDELANDE.

Från vår advokat, Mr. Vanderveer, har förfrågan inkommit efter "Allarm" för tiden den 1sta jan. 1917 till den 1sta maj 1917. Kamrater: om någon har dessa nr av Allarm, dröj inte med insändandet av dessa nummer, efter som det är av allra största vikt.

Om mer än en skulle sända Allarm hit, vi skall omedelbart returnera alla andra pr. omgående.

BREVLADA.

Överstående artikel, Varför de brutala förföljelserna inte kan döda I. W. W. forts. samt Ur en drömyfyllt natt av Carl Ahlteen. Förlora inte tillfället att få de näst påkommande numren av Allarm för att få ett fullständigt helt av det hela. Ävenså inkommer sanna meddelanden om rätta förhållanden i Ryssland. Men vad som är mest värdefullt, och som inte någon tänkande skandinavisk arbetare har råd att förlora är: den stora påkommande rättengången som nu stundar. Kom i håg att vi har tre av våra präktiga Allarmkamrater invecklade i densamma.

Vi få meddelanden om rättengångens förlopp rätt från dem. Inte förviden eller förvrängd till att överensstämman med kapitalistiska intressen, inte heller ihopspunnen för att göra en prostituerad journalist världsberyktad, utan nakna sanningen från de som äro direkt invecklade i saken.

Igen vill jag påpeka att ingen som vill vara något så när med sin tid, kan hava råd att förlora dessa så för oss alla vitala nyheter. Prenurerera på Allarm! När du har läst den giv den till din kamrat och få honom såsom prenumerant, så han till sin kam. så undan för undan tills den nätt varje skandinaviskt arbetarhem i U. S. A.

Priset är endast \$1.00 om året, 60c för halft år. Förnya din prenumeration, eller insänd en ny till Box 179, Minneapolis, Minn.

FRÅN EXPEDITIONEN.

Vi har mottagit \$4.25 såsom donation från kamrat Peter Winberg, Attleboro, Wash. Har ävenledes fått mottaga \$6.50 från kamrat S. G. Johanson, Seattle, Wash., såsom slutredovisning för cirkulerade bidragslistor. Tack kamrater! Exp.

Vad du gör: gör snart!

I förra numret av Allarm, inkom en uppmaning till skandinaviskt talande radikala föreningar och enskilda att rekvirera av ett upprop, skrivet av Carl Ahlteen, Klassindelning inom Arbetarklassen, för spridning både på våra egna och andra möten.

Uppropet i fråga beslöt av Allarm-kommittén att låta trycka till självkostnadspris, eller omkring \$2.00 pr. 1,000.

Skynda att rekvirera av nämnda upprop.

Uppropet är skrivet i klart och lättfattligt språk och lämpar sig för arbetare inom alla klasser.

Låt höra av eder, kamrater!

DET TÄNKTE VI ALDEIG PÅ.

Under transporten av oss från Cook County jail till rättssalen uppstod följande samtal mellan polisen och en av kamraterna:

"Varför ha ni poliser här i Chicago ej en organisation liksom poliserna i Philadelphia?"

Polisen: "Vi hade en här för nära år sedan!"

Kamraten: "Hur gick det med den organisationen då?"

Polisen: "Å den gick till intet, därför att kassören rymde med kasan."

Kamraten: "Vem hade ni till kassör?"

Polisen: "En polis naturligtvis!"

Kamraten: "En polis! Vi skulle ha ett bättre vett än att ha en polis till kassör!"

Polisen: "Mum — det tänkte vi aldrig på."